

Camaleòntids

El director tenia uns trets que haurien cridat l'atenció a qualsevol. D'entrada et deixava bocabadat el seu domini panoràmic de l'escenari: era capaç d'adonar-se d'un mínim gest de disconformitat al punt més apartat de la sala de reunions. No sabies mai on mirava, els seus ulls sovint semblaven estràbics. Uns deien que era guerxo des de petit, però altres van fer córrer que no era perquè sí, que movia els dos ulls de manera independent quan volia enxampar algú in fraganti.

També et sorprenia la seva habilitat per mantenir-se en el càrrec un temps inversemblant, malgrat els múltiples intents de cavar-li la fossa des de baix i des de dalt. Alguns feien broma dient que era un rèptil amb una cua llarga i poderosa ben enroscada a la cadira. Els que tenien més experiència ho atribuïen a una gran capacitat d'adaptació, li era igual que el món s'ensorrés, que la borsa pugés o baixés, o el que fessin els bancs centrals amb els tipus d'interès: ell canviava a «cara de pòquer» i sempre sabia guanyar amb les seves cartes. Però els més llestos havien arribat a la conclusió que la llengua era l'arma principal: ràpida, llarga i enganxifosa, deixava estabornit l'enemic més perillós abans de cruspí-se'l. Per això, guardaven les distàncies i mai es posaven a tir.

Només el podia fer fora algú com jo. Vaig dedicar temps a observar-lo fins que vaig aprendre tot el que em calia, em

vaig adaptar. Ara ja soc capaç d'enroscar la meua cua amb força a qualsevol cadira. Amb el tema dels ulls no me n'he sortit, però sempre em poso al lloc adequat perquè no se m'escapi cap gest de disconformitat a la sala de reunions. I després de fer molta gimnàstica amb la llengua, un dia li vaig demostrar que era imbatible. Vaig esperar el moment, el vaig deixar ben estabornit i me'l vaig cruspí.

Instint maternal

Jugant rere els vidres, el Jan espera que els seus pares es vesteixin per poder entrar: mascareta, bata, gorro i cobre-sabates. Malgrat que ja ha perdut tots els cabells i està més pàl·lid, no para de moure's mirant d'empaitar una pilota. Quan s'obre la porta, els abraça esvalotat. Cofoi, els ensenya el dibuix que ha fet avui: un partit de futbol amb els seus amics de la unitat. Ha escrit els noms de tots amb colors molt vius, ell juga de porter. El pare somriu, obre la bossa esterilitzada i el sorprèn amb la camiseta del seu ídol. La mare en porta una altra perquè el Jan l'hi regali al seu millor amic, però torna a mirar el dibuix i se la guarda. El Pol no hi és.

La butaqueta

Al nou llogater de la porta del davant no li dirigeixen la paraula, l'eviten. La veïna del pis de dalt m'ha dit que el volen fer fora. Quin disgust! A la reunió de veïns, hi votaré en contra. No saben apreciar el do que ha il·luminat la meva trista vida de vella. Després de molt de temps, m'he tornat a posar davant el mirall per maquillar-me. Fins i tot m'he comprat un vestit nou i he anat a la perruqueria. Tinc sort, la meva localitat és de les bones. Cada tarda, a les sis, m'assec a la butaqueta, tanco els ulls i espero. Sempre la poso al rebedor, just darrere la porta. És des d'on millor se sent el seu violí.

Per si de cas

El segon volum de la seva col·lecció de llibres de toxicologia estava canviat de lloc a l'estanteria. Se n'adonà just quan anava a prendre's el cafè que li havia preparat el seu germanastre per fer les paus sobre el tema de l'herència. Va deixar la tassa al plat, va empènyer la cullereta el que calia perquè caigués a terra i va demanar que n'hi portés una altra de la cuina. Ja més tranquil, es posà a xerrar i va esperar remenant la cullereta a la tassa, fins que fou el seu germanastre qui es va prendre primer el cafè.